

си състояніе то на разны-ты царства, влиза въ сърдце-то на отечество-то му, открыва болки-ты му и му показва прилич-ный-тъ цѣрь! То е като едно свѣтило, кое то хвърга на сѣкадѣ лучы ты си и съживява сичко що е околу него. Като се за-стоимъ въ тия предѣлы, ще вѣнчѣмъ пръвото си издание със нѣколко въпросы много важны и които е полезно да разрѣ-шимъ. Духъ-тъ челоѡческы е любопытенъ да познае щастіе-то си, да научи причины-ты кои то прѣпятствуватъ на добро-щастіе то му или кои то му помагатъ, причины на които слѣдствія та видимъ. Трѣси, испитва, качва ся отъ степень на степень и напослѣдъкъ като открие онова кое то му бѣше като тайнство, тогава усѣща, незнамъ какъвъ видъ благодареніе. Това сме сега помислили и като изглѣдаме настояще то врѣмя ще забѣлежваме пристойны ты мѣрки за въ бѣдуще. Прочее, кои сж причины ты за наше то ненапрѣдваніе? Кои сж срѣд-ства та съ кои то можемъ да надвиемъ на тія мжнотіи? Ето кое ще стане прѣдметъ-тъ на изложеніето ни.

„За да сждимъ със непристрастіе прѣвжтж точкж, длѣжни сме да ся туримъ между два народа съвсѣмъ разни въ чув-ства-та си, раздѣлени отъ кжмъ народность-тж си и съединени въ вѣроисповѣданіе то си, между два народа кои то почти отъ десять вѣкове сж въ сношеніе и неможтъ да си съгласятъ страсти-ты; съ еднаж рѣчь Българи и Гърци. Българи ти, спо-рѣдъ свидѣтелство то на най-вѣрны-ты писатели, сж просто-душни, ученолюбиви, вѣрни на Господаря си и пазители на бащини-ты си качества. Явно е че ще си докараме хулы отъ сичкы ты еднородцы ако думахме толкова и за гърцы ты, и бѣхме излѣзли отъ вѣнъ здравый-тъ умъ и говорили противъ истинж тж и противъ съвѣсть тж си. Какъ-то ся види, тѣ не слѣдватъ общы ты законы на природж тж, излѣзли отъ ржцѣ ты на единъ другъ Създател и кои-то, като вървжтъ по единъ съставъ цѣло противенъ на другы ты народы, мжчатъ ся да подчинжтъ праводушіе то на кривость тж, чювства та на сърдце то на незнамъ какви страсти, и за да скратимъ да направятъ Българы ты подобны на тѣхъ. Видите ли, родо-любиви, въ какво състои тайнж тж на сичкж тж фанариотска политикж! Прѣва причина която мислимъ да е най-главната. Но ные ся радваме да дадемъ таж похвалж на родъ-тъ си: че е увардилъ, със толкосъ усилія, тоя даръ който е поло-жилъ въ сърдце то и на най-дивый-тъ челоѡкъ: говоримъ